572
1968/2.

№ 9 სექტემბერი 1968

სკოლაში მიდის პეთინო

ნოდარ შამანაძე

— ვის დასჯიკჯიკებთ, ჩიტებო,
ასე რა გაგხარებიათ?
— ჰატარა ქეთოს ვაცილებთ,
სკოლაში მიჰყავს ბებიას.
— სით იჩქარი, ბურია,
ორდობე გაგირბენია?
— ჰატარა ქეთოს ვაცილებ,
სკოლაში მიჰყავს ბებიას.
— რაზე ჩურჩულებთ, ეერსტვებო,
ტანი რომ გაგთეთრებიათ?
— ქეთინოს მივესალმებით,
სკოლაში მიჰყავს ბებიას.

ნახატი **ზურაბ მეძმარიაშვილისა**

ეროვნული ბიბლიოთეკა

10.689.

ქიღები

თამარ ჩხაიძე ნახატი რევაზ ცუცქირიძისა

— ერთი, ორი, სამი, ოთხი! — ითვღიდა თათია. ათამდე რომ ავიდა, გაჩუმდა.

— ჰე, მომაწოდე, რას უდგახარ? — შეახსენა დედამ.

— დედა, სულ რამდენი ქიღა მურაბა მოხარშე?

— ოცი ქიღა იქნება, შვიღო, — მიუგო დედამ.

— ოცამდე თვღა რომ არ ვიცი?! — თქვა თათიამ.

— რა გეჩქარება, სწავღა სიბერემდეო, — გაიცინა დედამ — აბა, მეთერთმეტე ქიღა მომაწოდე!

— თერთმეტი! — გაიმეორა გოგონამ.

— ახღა მეთორმეტე!

— თორმეტი! — ითვღიდა თათია და თვღას სწავღობდა.

მაჯარებლის ცეცხლფარეში

ა. კონონოვი

ნახატი რეპეპზ ცუცქირიძისა

ღამის პირველ საათსა და ათ წუთზე, პეტროგრადის ახლოს, სადგურ უდელნში, უნდა გაჩერებულიყო მატარებელი № 71. მეშანქანეს ორთქლმავალი ჩვეულებრივზე ოდნავ ზემოთ,— პლატფორმის თავში უნდა დაეყენებინა. იქ ელექტროფარნის სინათლე ვერ აღწევდა. ცეცხლფარეში ორთქლმავლიდან გადმოვიდოდა და მის ადგილს ვლადიმერ ილიას მე დაიკავებდა.

მატარებელი გაჩერდა და ცეცხლფარეში ორთქლმავლიდან ჩამოხტა, ორთქლმავალზე ლენინი ავიდა და ცეცხლფარეშის ადგილი დაიკავა.

ვლადიმერ ილიას ძემ კედელზე ლურსმანი მოძებნა და ზედ პალტო ჩამოჰკიდა, სახელოები დაიკაპიწა და მუშაობას შეუდგა: შეშას საცეცხლეში ყრიდა და ალმოდებულ მუგუზლებს ჩხრეკდა.

მემანქანე წამდაუწუმ იხედებოდა და გაოცებით ათვალიერებდა ვლადიმერ ილიას ძეს. ახალი ცეცხლფარეში საქმეს ჩინებულად უძღვებოდა.

ასე მიაღწიეს ფინეთის საზღვრამდე, სადგურ ბელოოსტროვს.

დაიწყო საბუთების შემოწმება. მთელ მატარებელს ჩხრეკდნენ.

მემანქანე ჩამოხტა, ორთქლმავალი მატარებელს მოხსნა და წყალსატუმბთან მიაყენა. წყლის ამოტუმბვას არ ჩქარობდა. სადგურზე უკვე მესამე ზარი ჩამოჰკრეს, ორთქლმავალი კი კვლავ წყალსატუმბთან იდგა.

მემანქანესთან ქლოშინით მიირბინა მთავარმა კონდუქტორმა და ანიშნა: გავდივართო! მაშინ მემანქანემ სწრაფად მიაყენა ორთქლმავალი და მატარებელს დაუბა. მთავარმა კონდუქტორმა სასტვენს ჩაჰბერა.

ბაქანზე ოფიცერი იდგა და მემანქანეს აკვირდებოდა. ეტყობოდა, ყველაფერს მიხვდა; ვიღაცას ხელი დაუქნია და ორთქლმავალს სალდათები დაედევნენ...

მაგრამ უკვე გვიანღა იყო, ორთქლმავალი საზღვარზე გადადიოდა.

თარგმნა შოთა ჩანტლაძემ

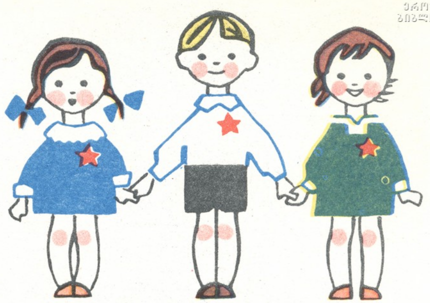

ოქტომბრელთა სიმღერა

ლეილა ერაძე

ჩვენ ოქტომბრის შვილები ვართ,
ოქტომბრელიც მიტომ გვქვია.
ყველას მკერდზე რომ გვიბრწყინავს,—
ოქტომბრელთა ვარსკვლავია.

ვარსკვლავია პაწაწინა,
ზედ ლენინი ახატია,
ჩვენი დიდი სიხარული
მისი სიბრძნის ღაღადია.

ჩვენ გპირდებით, ფიცს ვდებთ ყველა,
გავიზრდებით ქვეყნის თვალი
და ვიქნებით ჩვენი ერის
საიმედო მომავალი!

ნახატი გიორგი როინიშვილისა

ეროვნული ბიბლიოთეკა

დიდთავა ბიჭი და ცისფერთვალა გოგონა

რევაზ ინანიშვილი

ნახატი ჯემალ ლოლუასი

თოკზე სარეცხი შრებოდა. თოკის ქვეშ პატარა დიდთავა ბიჭი იდგა და თვალს ადევნებდა, როგორ ბერავდა, მაღლა ეწეოდა და ატკაცუნებდა ნიავი ქათქათა ზეწრებს. გამოიარა ერთმა შავთვალა გოგონამ და იმანაც ყურება დაუწყო ზეწრებს, გამოიარა მეორემ—ჭრელთვალა გოგონამ და იმანაც ყურება დაუწყო ზეწრებს. გამოიარა მესამემ—პატარა ცისფერთვალა გოგონამ და იმანაც ყურება დაუწყო ბიჭს, გოგონებს და ზეწრებს. მაშინ ბიჭი მობრუნდა და ღიმილით იკითხა:

— იცით, აქ რა ხდება? ნიავი ამბობს...

— რაო?!—გაკვირვებით წამოიძახეს შავთვალა და ჭრელთვალა გოგონებმა, ერთმანეთს გადახედეს, მერე დიდთავა ბიჭი და პატარა ცისფერთვალა გოგონაც აათვალ-ჩაათვალიერეს, აქ ჩვენი ადგილი არ არისო, და თავთავიანთი გზით მოკურცხლეს.

დარჩნენ მარტონი პატარა დიდთავა ბიჭი და პატარა ცისფერთვალა გოგონა.

— ნიავი ამბობს...—განაგრძო ბიჭმა.—სად არის ის ლამაზი ხელები, რომელმაც თქვენ ასე გაგაქათქათათო. ზეწრები დედას ეძახიან, გამოდი და უჩვენე ნიავს შენი ლამაზი ხელებიო, დედას კი არ სცალია. თავისი ლამაზი ხელებით ახლა ის ჭურჭელს რეცხავს, მერე მტვერს დასწმენდს, მერე სადილის კეთებას შეუდგება...

პატარა ცისფერთვალა გოგონამ მალულად გამოშალა თავისი სიფრიფანა ხელები, დახედა და სწრაფად დამალა ზურგს უკან. ერთ ხანს ასე იდგნენ გოგონაც და ბიჭიც, ჩუმად. მერე გოგონამ ბიჭს ჰკითხა:

— რა გქვია?

— ადამი.

— მე რომ გავიზრდები, მეც ლამაზი ხელები მექნება, ადამ. ვიყო შენთან?

— იყავი.

და დაიწყო დიდი, დიდი მეგობრობა, და გაგრძელდა დიდხანს, სანამ ნისლივით არ გადათეთრდნენ ის გოგონაც და ის ბიჭიც.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

შესრულდა 150 წელი დიდი ქართველი პოეტის ნიკოლოზ ბარათაშვილის დაბადებიდან.

ამ თარიღს ზეიმით აღნიშნავს მთელი ჩვენი ქვეყანა.

ნიკოლოზ ბარათაშვილი

ვეჟა-ფშაველა

შენი მერანი კვლავაც რბის,
მისი ნავალიც შთენილა,
უმადლოდ არ დაკარგულა,
თუ ოდეს ცრემლი დენილა.

მიიღე ჩემი სალამიც
გამოგზავნილი მთიდამა,
ჩვენი არაგვიც მუხლს გიყრის,
გადმომქუხარე კლდიდამა.

არც კაცი კარგა, რომ ცოცხალი მკვდარსა ემსგავსოს,
იყოს სოფელში და სოფლისთვის არა იზრუნოს!

ბედი ქართლისა

/ნაწყვეტი პოემიდან/

მორბის არაგვი არაგვიანი,
თან მოსძახიან მთანი ტყიანნი,
და შეუპოვრად მოუთამაშებს
გარემო თვისსა ატეხილ ქალებს.
ჰოი, ნაპირნო, არაგვის პირნო,
მობიბინენო, შვებით მომზირნო,
ქართველსა გულმან როგორ გაუძლოს,
ოდეს შვენება თქვენი იხილოს,
რომ თქვენს ბუჩქებში არა ჩამოხდეს,
რაც უნდა გზასაც ეშურებოდეს,
ცხენს მოაძოვებს, თვალს მოატყუებს,
გამოილვიძებს—შუბლს განიგრილებს,
ერთს ქართველურად კიდეც შესძახებს,
არაგვო, მაგ შენს ამწვანებულ მთებს,
და მერმე თუნდაც დაუგვიანდეს,
იგი იმისთვის აღარ დალონდეს!

რაც ერთხელ ცხოვლად სულს დააჩნდების,
სამუდამოდ გარდაუვალის.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ნახატი ზურაბ კაკაბაძისა

კოწიწ, კოწიწ კოკურაო

ქეთევან ჭილაშვილი

მერაბი სკოლიდან მოდიოდა და მოიმღეროდა. კარგ გუნებაზე იყო: დღეს თავი ისახელა, მასწავლებელმა ბეჯითობა შეუქო. ჩინაანთ ბაღებს რომ გაუსწორდა, ღობეს შავმანდილიანი ქალი მოადგა და გამოსძახა:

— ჰაი, მერაბ!

— რა გნებავთ, ძალო?

— შენ გაზრდას, ამ კოკურათი ცივი წყალი მომირბენინე. ეს დალოცვილი მზე ისე გაფიცხდა...

— ახლავე!—მერაბმა კოკურა ჩამოართვა და გაიქცა.

წყარო მაჯისსიმსხოდ გადმოდიოდა და სველ ლოდებზე შხეფებად იფრქვეოდა. მერაბმა კოკურაში წყალი ჩაასხა და ერთი-ორჯერ შეაჯანჯღარა გამოსავლებად: კოკურა უნდა გაეგრილებინა, თორემ წყალს მაშინვე დუბელას გახდიდა.

უცებ მერაბს ქვაზე ფეხი აუსხლტა და კოკურა იქვე ლოდის ქიმს მიჰკრა. ჰახო!—და, ზედ შუაზე გადატყდა.

ბიჭს ფერი ეცვალა,—შიშით კი არ შეშინებია, იცოდა ძალოს კეთილი ხასიათი, მაგრამ შერცხვა: ვაჟკაცობაზე თავსა სდებს და ეს თითისსიგრძე კოკურა ორ ნაბიჯზე ვერ უნდა აეტანა? იდგა მერაბი და დაძმარებული დასცქეროდა ნატეხებს.

— რა იყო ბიჭო, რას ჩამოგიშვია ცხვირი!—მხარზე ხელი დაჰკრა სასონე პაპამ, რომელსაც წყალზე იხვები ჩამოელალა.

— ოჰო, გაამთელე, ბარაქალა, ვაჟკაცო!—ჩაიხითხითა ბერიკაცმა.—მერე რას ჩამოგტირის ცხვირპირი, შენი ჭირიც წაუღია...

— სალომე ძალოსია!—წაიდუდღუნა მერაბმა.

— მერე და იყოს, მაგ კოკურისოდენა პატივისცემა აღარ მიგვიძღვის ძალოშენთან?..

ამის თქმა იყო და, წყაროზე შეშინებული სალომეც ჩამოვიდა:

— რა იქენი, ბიჭო, რას გადამრიე?

— კოკურა გამიტყდა,—თავი ჩაღუნა მერაბმა და თვალებში მუშტი ამოისვა.

— უი, დამიდგეს თვალები, მაგაზე დარდობ?—შეწუხდა სალომე,—კოკა წყლის გზაზე უნდა გატყდესო. რაკი შენ უვნებლად დამხვდი, კოკურას რას დავეძებ!

— მერაბ, ეგ ნატეხები თან წამოიღე,—უთხრა სასონე პაპამ, იხვებს წკნელი აუქნია და გზაზე გამოვიდნენ.

— რძე გვაქვს კოჭობში?—ჰკითხა პაპამ სადამოხანზე შვილიშვილს და თაროდან ჭრელი ქოთანი ჩამოაღებინა. ამ ქოთანში პაპა გაცრილ კირს ინახავდა კოწიწისათვის. მერაბმა ახლა სამზარეულოში შეირბინა და კოჭობი გამოიტანა. პაპის რჩევით, ერთი მუჭა კირი ჯამში ჩაყარა, ზედ რძე დაასხა და თაროზე შედგა.

სამი დღის მერე კირი ფაფად იქცა. სასონე პაპამ მერაბს ახლა ბამბა გაარევინა შიგ და მერე კი ხელები დააკაპიწებინა.

მერაბმა კოკურის ნატეხები ერთმანეთს მიუყენა, და ზედ კოწიწის ზოლი ფაქიზად გადაატარა.

— კოწიწიანი კოკურის წყალი იცი რა გემრიელია!—იღიმებოდა სასონე პაპა.—ერთი-ორი დღე აცადე, კარგად გაშრეს, მერე წყლით აუვსე და ძალოშენს ისე მიართვი.

„კოწიწ, კოწიწ, კოკურაო,
მთელი წყარო მოწკურაო“.—ღიღინებდა სასონე პაპა. მერაბი კი გახარებული შეჰყურებდა დაკოწიწებულ კოკურას.

იზარდე, ჩემო პატარავ!..

ილია ხოშტარია

იზარდე, ჩემო პატარავ,
ლამაზო, ხუჭუჭთმიანო,
გულში ჩამეკარ მამიკოს,
კოცნა არ დამიგვიანო.

დილით რომ წამოფრინდები,
ჰო, რა სიხარულს მანიჭებ,
იცინე, იმხიარულე,
ჭრელ-ჭრელ პეპლებსაც დაგიჭერ.

გიყვარდეს წიგნი მუდამჟამს,—
ლამპარი ჩაუქრობელი,
ტოლ-მეგობრები, სამშობლო,
შენი აღმზრდელი მშობელი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ტყუილი და მართალი

ოვანეს თუმანიანი

ნახატი დიმიტრი ზარაფიშვილისა

იყო და არა იყო რა, იყო ერთი მეფე. ამ მეფემ თავის ქვეყანაში გამოაცხადა:

— ვინც ისეთ ტყუილს მეტყვის, მე რომ არ გამიგონია, ჩემი სახელმწიფოს ნახევარს მივცემო.

პირველად მწყემსი ეახლა და უთხრა:

— მოწყალეო ხელმწიფევ, მამაჩემს ერთი ისეთი კომბალი ჰქონდა, დედამიწიდან ცაში ვარსკვლავებს ურევდაო.

— ეგ შეიძლება მომხდარიყო,— მიუგო მეფემ,— პაპაჩემს ისეთი გრძელი ჩიბუხი ჰქონდა, გაჩაღება რომ უნდოდა, მზეზე უკიდებდა ხოლმეო.

ტყუილის მთქმელმა თავი მოიფხანა და გავიდა.

მერე თერძი ეახლა:

— მაპატიეთ, მეფეო, რომ დავაგვიანე: გუშინ ერთი თავსხმა და მეხთატეხა იყო, ცა გაირღვა: დასაკერებლად ვიყავიო.

— ჰოო, კეთილი საქმე გიქნია,— მიუგო მეფემ,— მაგრამ კარგად ვერ დაგიკერებია: ამ დილას მაინც წამოწვიმაო.

თერძმაც აიკრა გუდა-ნაბადი.

ბოლოს ერთი ღარიბი გლეხი ეახლა, იღლიაში ჩანახი ჰქონდა ამოდებული.

— შენ რაღა გინდაო?— შეეკითხა მეფე.

— ერთი ჩანახი ოქრო რომ გმართებს, იმის წასაღებად მოვედიო.

— რომელ ოქროზე მელაპარაკებიო?— გაუკვირდა მეფეს,— ცრუობ, მე შენი არა მმართებს რაო.

— კეთილი და პატიოსანი! რაკი ტყუილს ვამბობ. მაშინ შენი სახელმწიფოს ნახევარი ჩემიაო.

— არა, არა, მართალს ამბობ!— გადათქვა მეფემ.

— თუ მართალს ვამბობ, მაშინ ერთი ჩანახი ოქრო მომეციო.

თარგმნა არჩილ დავითიანმა

გურამ სამსონაძე

ნახატი მალხაზ ქუხაშვილისა

ფანქარი და საშლელი

ერთხელ ფანქარმა ავტომანქანის დახატვა მოინდომა.

მაგიდაზე თეთრი ფურცელი შენიშნა, ისკუპა და ზედ შეხტა. ხატვა რომ დაიწყო, სად იყო, სად არა, საშლელი წამოეპარა და თვალთვალი დაუწყო. როგორც კი ფანქარი თავს მიაბრუნებდა, თუ ნახატი არ მოეწონებოდა, საშლელი მაშინვე წაშლიდა.

გაოცებულმა ფანქარმა ბოლოს, როგორც იქნა, შენიშნა ოინბაზი საშლელი:

— ოჰ, შე აბეზარა, შენა. ხელს მიშლი ხომ?—გაბრაზდა ფანქარი,—სტაცა საშლელს ხელი და ეზოში გადაუძახა.

მერე გულდამშვიდებულმა, სულმოუთქმელად დახატა ავტომანქანა და თავმომწონედ გასძახა ბავშვებს ეზოში,—მოდით, ნახეთ, რა კარგი ავტომანქანა დავხატეო.

ბავშვებმა, ნახატს რომ დახედეს, იცინეს და იცინეს...

— ეგ ხომ ყუნწიანი მსხალია!—თქვა ერთმა.

— მსხალი კი არა წაქცეული ბოთლია!—შეედავა მეორე.

— როგორ?—გაიოცა განაწყენებულმა ფანქარმა,—ვერა ხედავთ, რომ ავტომანქანაა?!

ბავშვებმა გულიანად იცინეს და ისევ ეზოში გაიქცნენ.

დარჩა მარტო ფანქარი და გული აუჩუყდა. თვალზე ცრემლი მოადგა.

ამ დროს ვიღაცამ ზურგში ხელი წაჰკრა:

— რას ტირი! მოიწმინდე ცრემლები! აბა, თავი მიაბრუნე და არ გამოიხედო, სანამ არ გეტყვი.

ფანქარი ასეც მოიქცა. უხეიროდ დახატული ავტომანქანა, თითქოს ცამ ჩაყლაპაო, თვალის დახამხამებაში გაქრა ქაღალდიდან.

— აბა, ახლა გამოიხედე!

ფანქრის წინ საშლელი იდგა.

— ახლა თავიდან დაიწყე. თუ არ ივარგებს, ნუ ინაღვლებ; სანამ ნამდვილ ავტომანქანას არ დახატავ, გვერდიდან არ მოგშორდები. ოღონდ ნელა ხატე, არ იჩქარო!—უთხრა საშლელმა.

ფანქარმა ხატა და ხატა, ხატა და ხატა... ბოლოს ისეთი მანქანა დახატა, კაცს ნამდვილი ეგონებოდა.

მას აქეთ ფანქარი და საშლელი ერთად ცხოვრობენ და შრომობენ.

სიზმარა ავტობუსი

გურამ ხარაიძე

სიზმარას ისე მოეწონა სპილოს ცეკვა, რომ უკან-უკან ცქერით ლამის კისერი მოეღრიცა.

— ვაიმე!—წამოიყვირა და მანქანა დაამუხრუჭა.

— რა ამბავია, რა მოხდა?—გამოეპასუხნენ აქეთ-იქიდან.

— ვიღაცამ კისერში მიპწკინა.

მაიმუნი ჭყივილით შეახტა სიზმარას, კისრიდან რაღაც ამოუყვანა, ხელისგულზე დაისვა და თვალები დააჭყიტა:

— ჭიანჭველა, ჭიანჭველა!

— გამარჯობა, ჭიანჭველავ!—მიესალმა ჭრელი ჩიტი.

— გამარჯობათ, გამარჯობათ, მეგობრებო!—დაიწრიპინა ჭიანჭველამ.

— აქ საიდან გაჩნდი?—ჰკითხა კენგურუმ.

— როგორ თუ საიდან?! თქვენთან ერთად წამოვედი ზოოპარკიდან.

ორი თევზის ამბავი

გიორგი კაჭახიძე

მდინარეში სანადიროდ
გამოვიდა დილით წვერა,
პაწაწინა ონავრების
მოსაძებნად, დასაჭერად.

ტრიალებდა, სრიალებდა
ხან მორევში, ხან ნაპირთან.
აგერ ქია დაინახა,—
შეჩერდა და დააკვირდა.

მოიხიბლა, მოეწონა,
ვერ გაბედა პირის ხლება.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

— უყურე შენ!—ჩაიხითხითა სპილომ,—შენი დანახვა სათვალით თუ შეიძლება. აი, მაიმუნს რომ უყვარს, იმ სათვალით.

— მართალია, პატარა ვარ. მაგრამ მეც ვშრომობ და ვცხოვრობ ქვეყანაზე. მეც მინდა თქვენთან მეგობრობა და კეთილ ზოოპარკში ცხოვრება, წამიყვანეთ...

— წავიყვანოთ, წავიყვანოთ! — აბმაურდნენ ავტობუსში.

— მხოლოდ ერთი პირობით!—გააფრთხილა სიზმარამ.

— რა პირობით?

— უნდა გვიამბო შენი თავგადასავალი.

— ეგ რაა და, მაგის თავგადასავალი რა უნდა იყოს!—თავისას არ იშლიდა მაიმუნი.

ამის გაგონებაზე ჭიანჭველა მაიმუნს უურში ჩაუძვრა, ერთი ისეთი უკბინა, მაიმუნმა სიმწრისაგან საშინლად შეჰკივლა.

— ახა შენზე! ყველას რომ დასცინი, იფხარკალე ახლა და, იყავი!— ამოიღო ხმა სირაქლემამ.

— ძმობილო, ჭიანჭველა, კარგი, ეყოფა, თავი დანებე, გამობრძანდი უურიდან და პირობა შეგვისრულე!—შეახსენა ჭრელმა ჩიტმა.

ჭიანჭველა დინჯად გამოცოცდა უურიდან, მაიმუნს ამაყად გადახედა, მერე სიზმარას მხარზე ააღოდა, ცოტა შეისვენა და დაიწყო:

— ჩვენი სახელმწიფოები მთელი დედამიწის ზურგზეა მიმობნეული.

სახელმწიფოს ხსენებაზე მაიმუნს გადაკისკისება ერთ რამეს ერჩია, მაგრამ ჭიანჭველას ნაკბენი რომ გაახსენდა, ტუჩებზე იკბინა.

— ყოველ სახელმწიფოს,—განაგრძო ჭიანჭველამ,—თავისი დედოფალი ჰყავს, რომელსაც ყველა ჭიანჭველა ემორჩილება. გინახავთ, მფრინავი ჭიანჭველები?

— მინახავს, მინახავს,— თქვა ჭრელმა ჩიტმა.

— ისინი ჩვენი ნათესავები არიან, მაგრამ სიმართლე უნდა ვთქვა, დიდი ზარმაცები და უსაქმურები ბრძანდებიან. ამიტომ ბინებიდან მუდამ ვერეკებით ხოლმე. ჩვენ კი ვაგებთ ქალაქებს, ციხე-კოშკებს, ვიმარაგებთ ზამთრის საზრდოს, ვებრძვით მეზობელ ტომებს. უსაქმოდ ვერც ერთ ჩვენგანს ვერ ნახავთ.

— თქვენც ომობთ?—უურები ააპანტურა სპილომ.

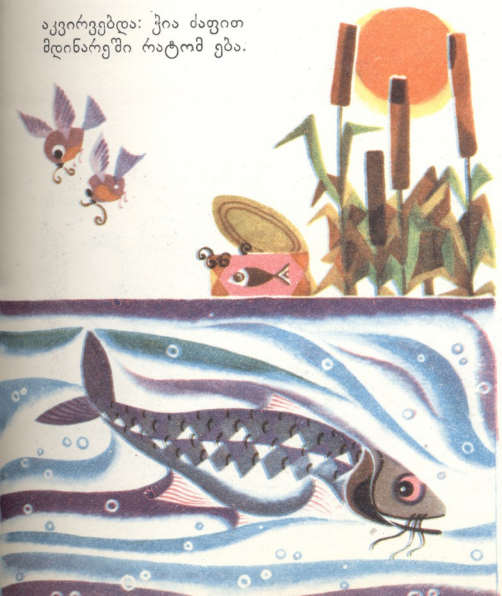

აკვირვებდა: ჭია ძაფით
მდინარეში რატომ ება.

უხალისოდ უკან-უკან
დაიხია ნელა-ნელა.
ამ დროს ღორჯო გამოვარდა
სულწასული, ღორმუცელა.

— სულელია!—თქვა წვერაზე,—
ბედოვლათი, გასაკვირი.
რისთვის კარგავს ასეთ ლუკმას!—
და წაავლო ჭიას პირი!

უცბად ძაფი ადგილს მოსწყდა,
აიტაცა ღორჯო ზემოთ.
— ანკესს თევზი ამოჰყვაო,—
გადასძახა ბიჭებს თემომ.

— ბრიყვი იყო უბედური,
დაილუპა თავი ძალად!—
თქვა წვერამ და სახიფათო
ადგილს უმალ გაეცალა.

ნახატი ზურაბ ფორჩხიძისა

ნახატი ზურაბ ფორჩხიძისა

— ვომობთ რომელია!—ჯარიცა გვყავს და მოავარსარდლებიც.

— რისთვის ომობთ?—ჰკითხა ჭრელმა ჩიტმა.

— სარჩოსათვის, მუშახელისათვის. ჩვენს დედოფალს მზვერავებიც კი ჰყავს, გააგზავნის ამ მზვერავებს მტრის ბანაკში და მორჩა,—ხუთი თითივით იცის იმათი ასავალ-დასავალი.

— ბიჭოს! ამათ არ უყურებთ?—გაიოცა კენგურუმ.

— დედოფლის ბრძანებაზე, მებრძოლი ჭიანჭველების ჯარი მოულოდნელად გადადის იერიშზე. მტერიც ვაუკაცურად გვხვდება: აგებენ ზღუდეებს, მალავენ თავიანთ შვილებსა და სარჩოს. ხომ იცით, ომი ომია,—ბრძოლის ველზე უამრავ დაჭრილსა და მომაკვდავ ჭიანჭველას ნახავთ. თუ გავიმარჯვეთ, ხომ კარგი,—წამოვიყვანთ ტყვეებს და ვამუშავებთ, როგორც გვინდა, თუ არა და...

— მერე, მერე?

— ადამიანებისა არ იყოს, ჩვენცა გვყავს ძალი, ღორი, ცხვარი, ძროხა. მწყემსი ჭიანჭველები ძროხებს საბალახოდ გარეკავენ ხოლმე და საღამო ხანს ისევ უკან მოჰყავთ. მოვუფხაჭუნებთ ძროხას მუცელზე, და ისიც პირში გვაწვეთებს ტკბილ სითხეს—ჩვენებურ რძეს.

— იფ, იფ, რა გემრიელი იქნება!—წამოიყვირა მაიმუნმა.

— კვეხნაში არ ჩამომართვათ და ჩვენზე ღონიერი ქვეყნად არავინაა.

— ხი, ხი, ხი,—ჩაიცინა სპილომ,—შენც რომ ღონეზე ლაპარაკობ!

— ჰო, იცინე, იცინე! შენ რომ შენი წონა ტვირთი აგკიდონ, წელში გაწყდები; მე კი ათ ჩემ წონა ტვირთს ისე წამოვიკიდებ ზურგზე, ვითომც არაფერი.

სპილომ თავი ჩაღუნა...

ავტობუსი არხეინად მიჰქროდა და ჭიანჭველაც ხალისიანად განაგრძობდა თავისიანებზე საუბარს.

(გაგრძელება იქნება)

ზღარბი დაეხმარა

გერმანული საბავშვო ჟურნალიდან

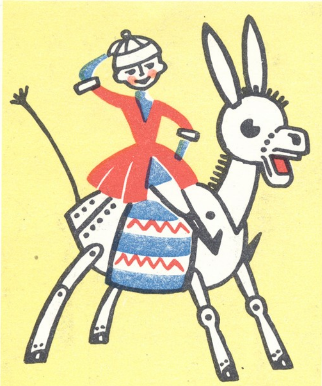

გიო

თინათინ ჯავახიშვილი

პატარა გიო ძალიან ცელქი ბიჭუნაა.

მამა ხშირად ემუქრება: თუ ჭკვიანად არ მოიქცევი, იცოდე, საკუჭნაოში ჩაგკეტავო.

ერთხელ ბებიამ გიოს წითელი, ლამაზი მანქანა მოუტანა. გიომ მაშინვე დაშალა და „აწყობას“ შეუდგა:

დედამ უთხრა:

— გია, იცოდე, ასეთი ლამაზი მანქანის დაშლისათვის მამიკო საკუჭნაოში შეგამწყვდევს.

ამ დროს ბებიას რაღაც გაახსენდა, პალტო წამოისხა და ის იყო, ოთახიდან უნდა გასულიყო, რომ...

— შენ რისა გეშინია, ბებო? მე შემამწყვდევენ საკუჭნაოში, შენ ხომ არა.— მიაძახა გიომ.

მსხალი და გოჭები

გივი ძნელაძე

ამოვარდა ზენა ქარი,
ჩამოვარდა ხიდან მსხალი...

გამოქანდნენ გოჭუნები,
ერთი—ჭრელი,
ერთი—თეთრი,
ნეტავ, როგორ გაიყოფენ?
გოჭი—ორი,
მსხალი—ერთი!

შევრიგდეთ

ნუნუ ლალიძე

— რად გამებუტე, მაიკო,
განა ისეთი რა იყო?
მოდი, ახლავე შევრიგდეთ...
თორემ ქვეყანამ გაიგო.

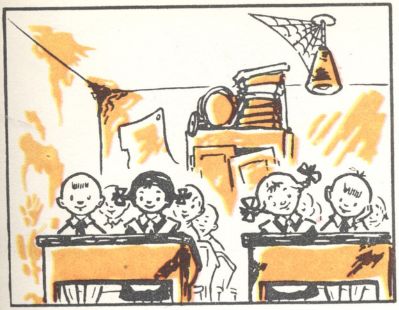

საკლასო ოთახი დალაგებამდე...

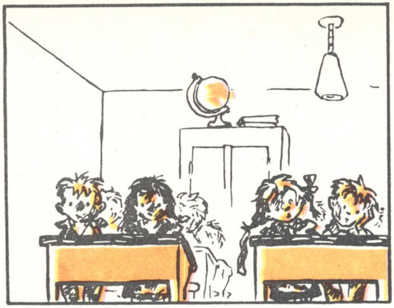

და დალაგების შემდეგ

გამოცანა

დაუღლელი მშრომელია,
ვერ ედრება ღონით სპილო,
თავის წონა ტვირთს დაათრევს
წვრილკისერა, სასაცილო.

ქეთევან გუგუშვილი

ხუროები

მზია ჩხეტიანი

იშმუშნება ბურბუშელა
ლიას თმების ფერი,
— დელი, ბიჭო, დელი, დელა!—
შალაშინი მღერის.

ატრიალებს ჩაქუჩს გელა;
რაკარუკის ხმითა,—
— დელი, ბიჭო, დელი, დელა,—
ხერხიც ალილინდა.

— რას უზიხარ, დაგვეხმარე,—
ძმას ეძახის გელა,
დავტრიალდეთ, კოხტა ოდა
წამოვჭიმოთ ხელად.

რებუსი

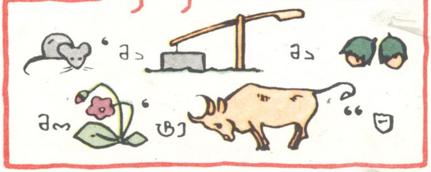

მთავარი რედაქტორი მუხრან მაჭავარიანი.
სარედაქციო კოლეგია: კუკური გოგიაშვილი, ლეილა ერაძე, ჯემალ ლოლუა, მაყვალა მრევლიშვილი, ჯემალ ნინუა, იორამ ქემერტელიძე (პ/მგ. მდივანი), შალვა ცხადაძე (სამხატვრო რედაქტორი), გივი ძნელაძე.

საქართველოს ალკკ ცენტრალური კომიტეტისა და ვ. ი. ლენინის სახელობის ნორჩ პიონერთა ორგანიზაციის რესპუბლიკური საბჭოს ჟურნალი

ყდაზე ნახატი გიორგი რონიშვილისა — ტექრედაქტორი ვ. რონიშვილი

გამოცემის 41-ე წელი. — რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ დაუბრუნდებათ.

საქ. კპ ცკ-ის გამომცემლობა. გამომც. შეკვ. № 2168. ანაწყობის ზომა 9 1/2 × 13. ტირაჟი 105.800. ქაღ. ზომა 60 × 90 1/8 ხელმოწერილია დასაბეჭდად 28/VI-68 წ.
ჟურნალი დაბეჭდილია საქ. კპ ცკ-ის გამომცემლობის პოლიგრაფკომბინატში ლენინის ქ. № 14. „ДИЛА" № 9 на грузинском языке. Тбилиси, просп. Плеханова № 91
რედაქციის მისამართი: თბილისი, პლეხანოვის პროსპ. № 91. ტელ. 95-37-38, 95-18-09. ფასი 20 კაპ.

6194/84

76055

ჩაის კრეფა—ნახატი **მარინა ჩხეიკვიშვილისა**, 7 წ. ქ. ბათუმი.

გვირილები—ნახატი **გულნაზ ბერიძისა**, 10 წ. ამბროლაურის რაიონი, სოფ. ურავი.

ტუე—ნახატი **მამუკა მამალაძისა**, 7 წ. თბილისი.

სოფლის განაპირას—ნახატი **ხოხო ბლიაძისა**, 7 წ. თბილისი.

შემოდგომა ქალაქში—ნახატი **თამარ საგინაშვილისა**, 6 წ. თბილისი.

პეპლები ყვავილებზე—ნახატი **მაია ტატიშვილისა**, 6 წ. ქ. ჭიათურა.

მზიანი დღე—ნახატი **მაია ქველიძისა**, 6. წ. თბილისი.